

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121407054
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121407054.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Mariána Blahu a JUDr. Márie Kubincovej PhD., v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpeného JUDr. Oskarom Chnárkom, advokátom, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45018201, proti žalovanej S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. N. XXXX/XX, XXX XX R., právne zastúpenej JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, IČO: 42197821, o zaplatenie 492,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 10Csp/39/2021-97 zo dňa 15. novembra 2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen sp.zn. 10Csp/39/2021-97 zo dňa 15. novembra 2021 v napadnutej časti prvej a tretej výrokovej vety **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi priznáva právo proti žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom sp.zn. 10Csp/39/2021-97 zo dňa 15. novembra 2021 prvou výrovkovou vetou žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 473,70 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 456,97 Eur od 10.06.2019 do zaplatenia, zo sumy 13,19 Eur od 02.07.2019 do zaplatenia a zo sumy 3,54 Eur od 01.08.2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhou výrovkovou vetou v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a treťou výrovkovou vetou žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa v predmetnom konaní proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy z titulu istiny vo výške 492,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 456,97 Eur od 01.06.2019 do zaplatenia, zo sumy 13,90 Eur od 02.07.2019 do zaplatenia a zo sumy 22,44 Eur od 01.08.2019 do zaplatenia. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 03.12.2020 došlo k postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo spoločnosti Slovak Telekom, a.s., IČO: 35 763 469 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) na žalobcu.

3. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 10.08.2018 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzavretá Zmluva o poskytovaní verejných služieb podľa zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“), ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Všeobecné podmienky pre poskytovanie verejných služieb (ďalej len „všeobecné podmienky“) a Cenník. Súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej ako užívateľovi tzv. SIM kartu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (správne malo byť: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX), ktorej bolo priradené účastnícke telefónne číslo XXXX XXX XXX za účelom umožnenia pripojenia sa žalovanej do siete žalobcu a používania služieb v účastníckom programe Bez záväzkov. Zároveň bola aktivovaná

služba Mobilný Hlas bez viazanosti a tiež kontrola dát v roamingu. Predmetom tejto zmluvy bol záväzok právneho predchodcu žalobcu aktivovať a poskytovať program služieb uvedený v zmluve vo vzťahu k predmetnej SIM karte, s tým, že žalovaná sa zaviazala zaplatiť aktivačný poplatok v sume 5,- Eur za aktiváciu SIM karty a zároveň sa zaviazala riadne a včas platiť cenu za zriadenie a poskytovanie služieb právneho predchodcovi žalobcu podľa zvoleného programu služieb. Z Dohody o zmene služby zo dňa 24.05.2019 súd prvej inštancie zistil, že bola uzavretá medzi právny predchodcom žalobcu a žalovanou, pričom predmetom tejto dohody bola zmena služieb pôvodne dojednaných v zmluve o poskytovaní verejných služieb, keď konkrétne bola dojednaná aktivácia služby Blokovanie prístupu na internet. Z faktúry č.XXXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2019, splatnej dňa 31.05.2019 súd prvej inštancie zistil, že ňou právny predchodca žalobcu fakturoval žalovanej cenu za poskytnuté služby v období od 15.04. do 14.05.2019 s tým, že sú tu uvedené volania do jednotlivých mobilných sietí, sms do rôznych mobilných sietí a okrem iného je tu uvedená ako služba aj dáta v domácej sieti (MB), a to v rozsahu 1,6935 v kolónke „Voľná a bezplatná“, v rozsahu 5145,8437 v kolónke „Spoplatnená“ a zároveň je uvedená suma vrátane DPH za túto službu vo výške 514,58 Eur, celková výška faktúry vystavená za služby mobilnej siete spolu 516,97 Eur. Z faktúry č.XXXXXXXXXXX zo dňa 15.06.2019, splatnej dňa 01.07.2019 súd prvej inštancie zistil, že ňou právny predchodca žalobcu fakturoval žalovanej cenu za poskytnuté služby v období od 15.05. do 14.06.2019 s tým, že sú tu uvedené volania do jednotlivých mobilných sietí, sms do mobilnej siete a tiež dáta v domácej sieti (MB), a to v kolónke „Voľná a bezplatná“ je uvedené 0,7694, v kolónke „Spoplatnená“ je uvedené množstvo 32,5859, suma spolu s DPH 3,26 Eur za túto službu a celková výška vystavenej faktúry je 13,19 Eur, z ktorej časť vo výške 8,21 Eur predstavujú služby mobilnej siete spolu a zvyšok 4,99 Eur predstavujú náklady vymáhania - upomienka. Z faktúry č.XXXXXXXXXXX zo dňa 15.07.2019, splatnej dňa 31.07.2019 súd prvej inštancie zistil, že ňou právny predchodca žalobcu fakturoval žalovanej cenu za poskytnuté služby v období od 15.06. do 14.07.2019 s tým, že sú tu presne špecifikované volania do jednotlivých mobilných sietí a sms do mobilnej siete Orange, služby mobilnej siete spolu 3,54 Eur, celková výška faktúry 22,44 Eur s tým, že zvyšok sumy vo výške 18,90 Eur predstavujú náklady skorého vymáhania. Z upomienok zo dňa 12.04.2019 a zo dňa 14.06.2019 súd prvej inštancie zistil, že ich adresoval právny predchodca žalobcu žalovanej, keď prvou z nich ju vyzval uhradiť neuhradenú čiastku po lehote splatnosti vo výške 11,23 Eur, vzniknutú z faktúry zo dňa 14.03.2019, dátum splatnosti 29.03.2019 a v druhej upomienke ju vyzval uhradiť neuhradenú čiastku po lehote splatnosti vo výške 456,97 Eur do 22.06.2019 na základe faktúry zo dňa 14.05.2019. Z Odstúpenia od zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 04.05.2020 súd prvej inštancie zistil, že týmto právny predchodca žalobcu odstúpil od predmetnej zmluvy o poskytovaní verejných služieb s účinnosťou od 14.05.2020 v súlade s ustanoveniami § 44 ods. 11 písm. b) a § 44 ods. 15 zákona o elektronických komunikáciách, ako aj v súlade s ustanovením časti III. článku 6 bodu 8 písm. b) Všeobecných podmienok pre poskytovanie verejných služieb v spoločnosti Slovak Telekom, a.s., a to z dôvodu nezaplatenia ceny za poskytnuté služby ani do 45 dní po dni splatnosti, pričom je uvedený aj zoznam neuhradených faktúr, ktoré sú totožné s faktúrami, ktoré sú uplatnené touto žalobou s tým, že záväzok žalovanej voči spoločnosti Slovak Telekom, a.s. k tomuto dňu mal predstavovať sumu 492,60 Eur. Zároveň žalovanú upozornil, že ak napriek písomnej výzve spoločnosti Slovak Telekom, a.s. je nepretržite dlhšia ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku, môže v zmysle § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu jej peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez jej súhlasu, ak tomu nebráni uzatvorená dohoda so zákazníkom. Z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 21.12.2020 súd prvej inštancie zistil, že ho adresoval právny predchodca žalobcu žalovanej, v ktorom jej oznámili, že postúpil pohľadávky, ktoré má voči nej a boli vyúčtované v tam špecifikovaných faktúrach, v celkovej výške 492,60 Eur spolu s príslušenstvom na žalobcu, pričom postúpenie pohľadávok sa uskutočnilo na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej medzi Slovak Telekom, a.s. a BENCONT COLLECTION, a.s. dňa 30.11.2020, v dôsledku čoho všetky predmetné pohľadávky so všetkými právami s nimi spojenými prešli k 03.12.2020 do vlastníctva spoločnosti žalobcu. Z Výzvy na zaplatenie - predžalobná výzva zo dňa 07.04.2021 súd prvej inštancie zistil, že ju adresoval právny zástupca žalobcu žalovanej, v ktorom jej oznámili, že aktuálny zostatok pohľadávky zo zmluvy č.XX.XX.XXXX ku dňu 07.04.2021 predstavuje sumu 537,67 Eur, ktorú žiadal uhradiť do 5 dní odo dňa doručenia tejto výzvy na tam uvedený bankový účet, s tým, že v opačnom prípade si budú svoju pohľadávku vymáhať súdnou cestou. Z prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní súd prvej inštancie okrem iného zistil, že sa v celom rozsahu pridržal podanej žaloby a nad rámec toho k veci uviedol, že pokiaľ žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala doplniť dokazovanie ohľadne toho, aby žalobca preukázal, kedy a akým spôsobom presne mali byť zo strany žalovanej využívané predmetné dátové služby, tak podľa jeho názoru tieto skutočnosti vyplývajú priamo z vystavenej faktúry s tým, že je tam presne stanovené aj

časové obdobie, za ktoré bola faktúra vystavená, a teda na toto obdobie sa to vzťahuje a tiež v reakcii na vyjadrenie protistrany na pojednávaní uviedol, že nie je zrejme, z čoho odvodzujú, že sa malo jednať o 17000 MB, keď z danej faktúry vyplýva, že spolpatnené bolo množstvo 5145 MB. Z prednesu právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní súd prvej inštancie zistil, že zotrval na tom, že žalovaná službu mobilného internetu nevyužívala, a teda nemohla spotrebovať také množstvo dát, konkrétne sa malo jednať o 17000 MB. Žalovaná vyzývala prostredníctvom kontaktného miesta Slovak Telekom, a.s., aby toto nejakým spôsobom ozrejmili, ale bolo jej len nejakým pánom na pobočke povedané, že nie je prvá, ktorej sa to stalo a ponúkol jej zľavu nejakých 5 resp. 10 %, čiže podľa jeho názoru žalobca svoj nárok nepreukázal, podobne, ako keby bola žalovaná faktúra za neuhradenú dodávku vody a bolo by tam nejaké nadmerné množstvo spotrebovanej vody, v takom prípade je potom na žalobcovi, aby dokázal, že také množstvo vody bolo spotrebované a obdobne je tomu tak aj v súdnej veci, že žalobca nepreukázal kedy resp. za čo bola faktúra vlastne vystavená. Na otázku súdu, či bola zo strany žalovanej uskutočnená aj písomná reklamácia na predmetnú faktúru, uviedol, že nie, že to bolo len ústne s tým, že dôkazom podľa jeho názoru o tom je to, že následne bola uzavretá tá dohoda o zmene služby. On mal informáciu, že to bolo skôr ako toho 24.05., ale pokiaľ to bolo uzavreté až v ten deň, tak jemu to vychádza, že to vlastne bolo po tom, čo tú službu reklamovala. Zotrval preto na návrhu na doplnenie dokazovania v tom zmysle, že by žalobca mal presne špecifikovať, ktoré konkrétne dni v rámci fakturovaného obdobia boli príslušné dáta spotrebované, z akej IP adresy na akú adresu bolo toto používané, pretože pokiaľ by sa jednalo o faktúru za hovory, tiež by bolo nutné, aby žalobca preukázal z akého mobilného čísla resp. na aké mobilné telefónne číslo boli hovory resp. sms správy uskutočnené. Na záver ešte k veci uviedol, že pokiaľ uvádzal na pojednávaní, že sa malo spotrebovať 17000 MB dát, zrejme z jeho strany došlo k nesprávnemu čítaniu predmetnej faktúry, ale poukázal na to, že v rámci uzavretej zmluvy o poskytovaní služieb neboli dojednané žiadne bezplatné služby vo vzťahu k internetu, a teda nie je zrejme na základe čoho tam bol takýto údaj potom uvádzaný v určitom rozsahu, s tým, že na ďalšej faktúre je tento zase v inej výške s tým, že napriek tomu zotrvali na tom, že ani 5,14 GB dát nebolo zo strany žalobcu preukázaných v tom zmysle, že ich prečerpala žalovaná, teda že tieto dáta boli spotrebované zo SIM karty žalovanej, čo by podľa ich názoru žalobca mal preukázať výpisom z telekomunikačnej prevádzky. Z výsluchu žalovanej na pojednávaní súd prvej inštancie okrem iného zistil, že ona mala mobil len na firmu, keďže má salón, tak to používala len na komunikáciu so zákazníkmi, s tým, že na otázku súdu, kto využíval tento mobilný telefón s týmto číslom uviedla, že iba ona. K veci uviedla tiež, že od začiatku už chcela, aby jej zablokovali prístup na internet, keďže ona má predplatené dáta na inom mobilnom čísle, kde si platí paušál s tým, že na doplňujúcu otázku súdu, z akého dôvodu chcela, aby sa to zablokovalo už pri uzavretí zmluvy, uviedla, že pre istotu, keby sa niečo stalo. Faktúry na toto číslo bývali nízke, nejakých 2,50 - 3,50 Eur na mesiac a potom prišla tá faktúra za tých 500,- Eur, z čoho bola prekvapená, keďže si nebola vedomá toho, že by to spotrebovala, pretože internet nevyužívala, a teda nemala dôvod to platiť. Následne teda išla na tú pobočku do Telekomu v Európe a pýtala sa, ako je to možné, že má vypnuté dáta a ten pán jej povedal, že to už má prečerpané a tiež bol z toho zarazený, že také množstvo dát prečerpala, pretože by vraj musela byť od rána do večera na internete. On niečo našiel do počítača a povedal, že to skúsia preveriť, ale nedal jej o tom žiaden papier. Jej potom ďalší pracovníci hovorili, že sa to stávalo aj iným. Na otázku súdu či vie uviesť, ktorí zamestnanci to boli, uviedla, že ten mladý chalan tam už podľa nej nerobí a mená uviesť nevie. Na otázku súdu či má nejaký písomný doklad o tom, že týmto spôsobom reklamovala danú faktúru uviedla, že nie, že žiaden papier jej nedali. Na doplňujúcu otázku súdu, či ona potom následne nepodala nejakú reklamáciu písomnou formou, resp. akým spôsobom si ona vypla tie mobilné dáta, žalovaná uviedla, že nie, že ona to písomne už nepodávala, lebo jej tam povedali, že s tým asi nepochodí a ona si tie dáta vypla len v mobile, tam kde je na to možnosť, teda sama. Na otázku súdu či ona požiadala niekedy o podrobný výpis žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu uviedla, že nie, že to len na tej pobočke riešila opakovane, aby sa s tým niečo spravilo, ale v podstate prišla zamietavá odpoveď s tým, že jej niečo odpustili a zvyšok treba uhradiť. Ona sa pýtala tej pani, či má napísať niekde do Bratislavy a ona jej povedala, že to asi nemá význam. Na doplňujúcu otázku súdu čo jej mali odpustiť a na základe čoho, žalovaná uviedla, že nevie presne, akú sumu, ale asi nejaké penále, asi 40,- Eur. Na doplňujúcu otázku súdu čo očakávala, keď jej povedali, že to treba uhradiť, či podnikla na základe toho nejaké ďalšie kroky, uviedla, že nie.

4. Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení § 44 ods. 1, § 43 ods. 1 a 12, § 45 ods. 1, 2, 3 zákona o elektronických komunikáciách a § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. k), ods. 5 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie dospel k názoru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že právny predchodca žalobu a žalovaná uzavreli spolu zmluvu o poskytovaní verejných služieb dňa 10.08.2018, na základe ktorej boli následne právnym predchodcom žalobcu žalovanej poskytované príslušné elektronické komunikačné služby a ďalšie súvisiace služby, ktoré boli zároveň následne vyfakturované právnym predchodcom žalobcu žalovanej, a to aj faktúrami, ktoré už zo strany žalovanej neboli uhradené a na základe ktorých si žalobca uplatnil v tomto súdnom konaní svoj nárok na úhradu žalovanej sumy. Súd prvej inštancie posúdil predmetný záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb ako občianskoprávny a spotrebiteľský vzťah.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že obrana žalovanej v podanom odpore a jej ďalšom písomnom vyjadrení spočívala v tom, že nakoľko súčasťou faktúry č.XXXXXXXXXX, ako i faktúry č.XXXXXXXXXX boli aj vyúčtované poplatky za dáta v domácej sieti, a to v celkovej výške pri prvej faktúre 514,58 EUR vrátane DPH a pri druhej faktúre 3,26 EUR vrátane DPH, nemôže byť tento nárok žalobcu dôvodný, keďže medzi sebou žalovaná a právny predchodca žalobcu uzavreli dohodu o zmene služby, ktorej predmetom bola najmä blokácia jej prístupu na internet v jej mobilnom telefóne a z toho vyplývajúca povinnosť právneho predchodcu žalobcu nezahŕňať takúto službu do faktúr za poskytnuté služby pre žalovanú, pretože takúto službu nemohla využívať, nakoľko ju mala zablokovanú. Súd prvej inštancie však na základe vykonaného dokazovania nemal takúto skutočnosť preukázanú, keďže síce bola zo strany žalobcu predložená dohoda o zmene služby, ktorej predmetom bola naozaj blokácia prístupu na internet, uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, avšak táto bola uzavretá až dňa 24.05.2019 a predmetné vyššie citované faktúry boli vystavené za obdobie od 15.04. do 14.05.2019 (prvá faktúra), resp. za obdobie od 15.05.2019 do 14.06.2019 (druhá faktúra), a teda za dané obdobie resp. pri druhej faktúre za jeho pomernú časť mal podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca, resp. jeho právny predchodca možnosť žalovanej fakturovať aj tieto služby.

7. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že až následne na pojednávaní, ktoré vytyčil v súdnej veci, žalovaná aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu pozmenila svoju obranu v tom zmysle, že nemohla spotrebovať také množstvo mobilných dát, ktoré boli vyúčtované najmä tou prvou faktúrou, resp. že bezprostredne po obdržaní tejto faktúry ju bola reklamovať na pobočke - kontaktnom mieste právneho predchodcu žalobcu, avšak túto reklamáciu mal dotýčny zamestnanec právneho predchodcu žalobcu vybaviť tým spôsobom, že jej len ponúkol zľavu nejakých 5-10 %, s tým, že reklamáciu nepodávala písomne, ale len ústne, a preto nemá ani doklad preukazujúci, akým spôsobom bola zo strany právneho predchodcu žalobcu táto reklamácia vybavená, a teda že predmetná dohoda o zmene služby bola uzavretá až následne ako reakcia na túto reklamáciu, čo by malo potvrdzovať aj samotnú reklamáciu. Taktiež žalovaná pri svojom výsluchu uvádzala, že jej aj ďalší pracovníci právneho predchodcu žalobcu hovorili, že sa to stalo už aj iným. Nevedela ale uviesť meno zamestnancov právneho predchodcu žalobcu, s ktorými mala ohľadne týchto záležitostí komunikovať s tým, že jeden dotýčny zamestnanec by už tam ani nemal pracovať. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno ohľadne predmetného reklamačného konania, ktorého zákonná úprava je obsiahnutá v zákone o elektronických komunikáciách, pričom pokiaľ by žalovaná vedela preukázať, že využila toto svoje právo na reklamáciu ohľadne ňou tvrdenej závady poskytnutej verejnej služby resp. zariadenia, prostredníctvom ktorého mala byť táto služba poskytovaná, mohol by súd následne posúdiť, či zo strany žalobcu resp. jeho právneho predchodcu bola táto reklamácia vybavená v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a následne posúdiť opodstatnenosť žalovanej sumy v tejto časti. Keďže však existovali pochybnosti ohľadne skutočností tvrdených žalovanou, ktoré nepodoprela žiadnymi dôkazmi a ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz na preukázanie ňou tvrdených skutkových okolností, súd prvej inštancie k tejto obrane žalovanej neprihliadol. Za daného stavu súd prvej inštancie ani nedoplnil dokazovanie v zmysle návrhu žalovanej resp. jej právneho zástupcu, ktorým žiadali, aby žalobca preukázal, kedy presne a akým spôsobom mali byť žalovanou využívané predmetné dátové služby vrátane vymedzenia IP adresy, z ktorej a na ktorú boli tieto služby využívané. Súd prvej inštancie mal totiž za to, že tieto skutočnosti už boli zo strany žalovaného preukázané práve predloženými faktúrami, z ktorých vyplýva rozsah týchto poskytnutých služieb a takýto návrh na doplnenie dokazovania súd prvej inštancie vyhodnotil ako irelevantný za situácie, keď žalovaná nebola schopná nijakým spôsobom preukázať uplatnenie reklamácie voči žalobcovi resp. jeho právnemu predchodcovi a špecifikácie poskytnutých služieb sa začala domáhať až po viac ako dvoch rokoch od ich poskytnutia resp. od vystavenia faktúry za predmetné služby.

8. S poukazom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie vyhodnotil, že nárok uplatnený touto žalobou zo strany žalobcu v časti, v ktorej sa žalobca domáhal uhradenia ceny za poskytnuté elektronické komunikačné služby a ďalšie s tým súvisiace služby, ktoré boli vyfakturované predmetnými faktúrami, je dôvodný, s výnimkou sumy vo výške 18,90 Eur, ktorá bola fakturovaná faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, označené ako „náklady skorého vymáhania“, na základe čoho súd prvej inštancie žalobe vyhovel v časti, v ktorej zaviazal žalovanú uhradiť žalobcovi sumu 473,70 EUR a zamietol žalobu v prevyšujúcej časti žalovanej istiny, keďže zastával názor, že jednak žalobca nepreukázal, aký úkon bol vôbec fakturovaný pod predmetným označením „Náklady skorého vymáhania“, a to na rozdiel od úkonu, ktorý bol fakturovaný v predchádzajúcej faktúre označený ako „Náklady vymáhania - upomienka“ vo výške 4,99 Eur, keďže ako listinný dôkaz bola zo strany žalobcu predložená aj predmetná upomienka zo dňa 14.06.2019, ktorá bola adresovaná žalovanej. Avšak aj v prípade, ak by žalobca toto nejakým spôsobom špecifikoval, teda, ak by aj takýto nejaký administratívny úkon bol preukázaný a zároveň by bolo preukázané, že takéto zmluvné dojednanie bolo obsiahnuté aj v rámci uzavretej zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, napríklad ako súčasť všeobecných obchodných podmienok vrátane cenníka pre poskytovanie služieb, ktoré mali tvoriť súčasť zmluvy o poskytovaní verejných služieb, súd prvej inštancie musel konštatovať, že takéto zmluvná podmienka by bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože by spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa a zároveň nebolo ani preukázané, že by takéto podmienka bola individuálne dojednaná, čo vyplýva aj z charakteru zmluvného vzťahu, s tým, že žalobca toto v konaní nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil. Nerovnováhu v zmluvnom vzťahu a v tej súvislosti aj neprijateľnosť takejto podmienky súd prvej inštancie videl aj v tom, že žalovaná ako spotrebiteľ bola v postavení, že buď bez výhrad prijme zmluvné podmienky, ktoré navrhol žalobca resp. jeho právny predchodca alebo tento by neuzavrel s ňou predmetnú zmluvu. Neprijateľnosť predmetnej zmluvnej podmienky súd prvej inštancie vyvodzuje aj s ohľadom na to, že by sa takýmto zmluvným ustanovením v podstate požadovalo od žalovanej ako spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatila neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jej záväzku, čo zákonné ustanovenie § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka definuje priamo ako neprijateľnú podmienku, keďže podľa názoru súdu prvej inštancie takýto poplatok by mal zodpovedať výške administratívnych nákladov súvisiacich s uskutočnením takýchto úkonov (napríklad pri upomienke s jej vyhotovením resp. doručením).

9. Pokiaľ šlo o žalobcom uplatnený nárok na úrok z omeškania, súd prvej inštancie ustálil, že žalovaná je v omeškani so zaplatením žalovanej sumy v rozsahu, v ktorom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú plniť v prospech žalobcu, pričom toto omeškanie stále trvá. Na základe toho súd prvej inštancie žalobcovi prisúdil aj nárok na úrok z omeškania z prisúdenej sumy odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých faktúr, ktorými boli vyúčtované poskytnuté elektronické komunikačné služby a ďalšie s tým súvisiace služby, pričom úrok z omeškania bol prisúdený vo výške tak, ako bol žalobcom uplatnený, t.j. 5 % ročne, keď základná úroková sadzba ECB bola od 16.03.2016 vo výške 0 %, teda úrok z omeškania bol žalobcom uplatnený v zákonnej výške.

10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že nakoľko bol žalobca len v nepatrnej časti neúspešný v tomto konaní, bol mu priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti prvej a tretej výrokovej vety podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalobcu zaviazá nahradiť jej trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Žalovaná svoje odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Uviedla, že súd prvej inštancie pochybil, keď bez ďalšieho prevzal argumenty žalobcu a nevenoval sa skutkovým a právnym tvrdeniam, ktoré počas konania produkovala, nevysporiadal sa s

pre vec podstatnými skutočnosťami, resp. ich úplne opomenul a svoje rozhodnutie odôvodnil jedine a len spôsobom predpokladajúcim správnosť tvrdení žalobcu. Súd prvej inštancie jej teda zamedzil riadnym spôsobom verifikovateľne podložiť jej argumentáciu a nevenoval pozornosť ostatným skutočnostiam, ktorých zhodnotenie je pre rozhodnutie v tejto veci spravodlivé. Súd prvej inštancie neakceptoval jej tvrdenia ohľadom reklamácie závadného stavu služieb poskytovaných pôvodným veriteľom pohľadávky, keď túto vykonala osobne na jednej z jeho pobočiek, pričom jej nebolo vystavené žiadne potvrdenie, resp. iný verifikovateľný dôkaz o jej reklamáci. Tvrdila, že v tomto prípade pochybil samotný pôvodný veriteľ pohľadávky, keď nepostupoval v zmysle zásad poctivého obchodného styku a nevystavil jej potvrdenie o podanej reklamáci. Súd prvej inštancie neakceptoval jej argumentáciu ohľadom postoja samotných zamestnancov pôvodného veriteľa, pričom nie je možné od nej očakávať a požadovať, aby dokázala menovať pre ňu neznámych a cudzích ľudí tak, aby ich bolo možné v konaní vypočuť, pričom konajúcemu súdu poskytla dostatočné informácie, a to pobočku, na ktorej osobne reklamáciu riešila a rozhodné obdobie. Preto vyslovila názor, že pre súd nemalo byť problémom si informácie, ktorými ona nedisponuje zaobstarať a vykonať výsluchy týchto osôb vo vzťahu k ňou tvrdným skutočnostiam. Poukázala na to, že reklamovala spotrebu množstva dát a že od začiatku namietala tvrdenia mobilného operátora o množstve ňou spotrebovaných dát. Za najpodstatnejšiu vadu prvoinštančného konania a napadnutého rozhodnutia považovala nezaujím súdu riadne, presne a spravodlivo ustáliť skutkový stav, keď jej návrhu na vykonanie dôkazu - predloženie dokladov žalobcom, z ktorých bude zrejmé, kedy presne a akým spôsobom mali byť z jej strany využívané predmetné dátové služby, vrátane vymedzenia IP adresy, z ktorej a na ktorú boli tieto služby využívané, nebolo opakovane vyhovené. Vyslovila názor, že fakturácia nezakladá právny vzťah, a preto názor súdu prvej inštancie, že žalobcom predkladané faktúry obsahujú všetky informácie podstatné pre rozhodnutie vo veci samej považovala za nesprávny. Uviedla, že predmetom sporu sú imaginárne jednotky dátovej spotreby, ku ktorých čerpaniu a následnému zúčtovaniu malo podľa tvrdení žalobcu, resp. i pôvodného veriteľa z jej strany dôjsť. Až z dôkazu, z ktorého budú zrejmé IP adresy, ale i MAC adresy zariadenia, cez ktoré došlo k pripájaniu na internet poskytovaný pôvodným veriteľom pohľadávky a zároveň z dôkazu kedy a v akom rozsahu jej zariadenie dáta spracovávalo, by sa dalo uvažovať o vyhovení podanému žalobnému návrhu. Skutočnosť, že žalobca počas celej doby konania nepredložil takýto dôkaz, vyvoláva opodstatnenú domnienku, že on a ani mobilný operátor takýto dôkaz nemajú, a teda nie je zrejmé, na základe čoho bola faktúra vystavená a akým spôsobom bolo stanovené tvrdené a fakturované množstvo služby. Uviedla, že jej teóriu potvrdzuje aj skutočnosť, že predchádzajúce faktúry zneli na nízke sumy za hovory a vždy na nulové sumy za dáta, keďže z jej strany k používaniu mobilného internetu z danej SIM karty ani nedochádzalo. Tvrdila, že pri namietanej spotrebe dát a jej nepreukázaní žalobcom, bolo už samotné nepreukázanie spotreby dôvodom pre zamietnutie žaloby, keďže existoval rovnaký stav, ako keby žalobca tvrdil, že dodal žalovanému tovar, žalovaný to namieta a žalobca nedisponuje jediným dôkazom o dodaní tovaru. Nesúhlasila s tvrdením súdu prvej inštancie, že v priebehu konania pozmenila svoju obranu, nakoľko už v podanom odpore uviedla, že službu nevyužívala, pričom ako spotrebiteľka má právo predkladať skutkové tvrdenia počas celého konania. Žalovaná nesúhlasila ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že ona mala predložiť dôkaz o nespotrebovaní dátových služieb poskytovaných mobilným operátorom.

13. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že odvolanie žalovanej považuje za účelové a bez relevantného právneho zdôvodnenia. Odvolanie považoval za nedôvodné aj z dôvodu, že v spore jednoznačne preukázal opodstatnenosť podanej žaloby. Vyjadril svoj nesúhlas so skutočnosťami a tvrdeniami žalovanej uvedenými v odvolaní. Žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala tú skutočnosť, že by jeho nárok nebol dôvodný. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

14. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že v odvolaní uviedla tak skutkové, ako aj právne tvrdenia, ktoré jednoznačne upriamujú pozornosť na nedostatky rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie, záverov súdu prvej inštancie a poukazujú na nezaujím súdu prvej inštancie vydať v prejednávanej právnej veci riadne odôvodnené súdne rozhodnutie. Ďalej uviedla, že ňou navrhované dôkazy neboli vykonané bez bližšieho odôvodnenia takéhoto postupu a opätovne uviedla, že jedine ich vykonanie vnesie do prejednávanej právnej veci skutočné a nerozporovateľné závery, na základe ktorých je možné vydať také meritórne rozhodnutie, ktoré nebude trpieť vadou arbitrárnosti a neodôvodnenosti. Súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, resp. neprihliadol na pasivitu žalobcu a odmietol akceptovať jej dôkaznú a procesnú obranu. Nakoniec odkázala na obsah svojho odvolania a navrhla, aby odvolací súd rozhodol v jeho intenciách.

15. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalovanej v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti prvej a tretej výrokovej vety ako vecne správny potvrdil.

16. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa v predmetnom spore proti žalovanej domáhal zaplata sumy 492,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 456,97 Eur od 01.06.2019 do zaplata, zo sumy 13,19 Eur od 02.07.2019 do zaplata a zo sumy 22,44 Eur od 01.08.2019 do zaplata titulom nesplnenia si zmluvnej povinnosti žalovanou uhradiť záväzky voči jeho právnenmu predchodcovi. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že právny predchodca žalobcu a žalovaná dňa 10.08.2018 uzavreli Zmluvu o poskytovaní verejných služieb, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej ako užívateľovi SIM kartu čXXXX ktorej bolo priradené účastnícke telefónne číslo XXXX za účelom umožnenia pripojenia sa žalovanej do siete žalobcu a používania služieb v účastníckom programe Bez záväzkov. Zároveň bola aktivovaná služba Mobilný Hlas bez viazanosti a tiež kontrola dát v roamingu. Predmetom tejto zmluvy bol záväzok právneho predchodcu žalobcu aktivovať a poskytovať program služieb uvedený v zmluve vo vzťahu k predmetnej SIM karte, s tým, že žalovaná sa zaviazala zaplatiť aktivačný poplatok v sume 5,- Eur za aktiváciu SIM karty a zároveň sa zaviazala riadne a včas platiť cenu za zriadenie a poskytovanie služieb právnenmu predchodcovi žalobcu podľa zvoleného programu služieb. Zmluvné strany si dohodli zúčtovacie obdobie mesačne od 15. dňa v mesiaci do 14. dňa v mesiaci. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli Všeobecné podmienky pre poskytovanie verejných služieb a Cenník. Z Dohody o zmene služby uzavretej medzi právnenm predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 24.05.2019 vyplýva, že predmetom tejto dohody bolo blokovanie prístupu na internet. Z faktúry č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2019, splatnej dňa 31.05.2019 vyplýva, že právny predchodca žalobcu fakturoval žalovanej cenu za poskytnuté služby, a to za volania do mobilných sietí rôznych operátorov, za posielanie sms do mobilných sietí rôznych operátorov a za dáta v domácej sieti (MB) v časti „Voľná a bezplatná“ za 1,6935 MB a v časti „Spoplatnená“ za 5145,8437 MB, spolu za 5147,5373 MB v celkovej sume za všetky služby 516,97 Eur, pričom za poskytnutú službu dáta v domácej sieti v tejto faktúre fakturoval sumu 514,58 Eur. Z faktúry č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.06.2019, splatnej dňa 01.07.2019 vyplýva, že právny predchodca touto faktúrou žalovanej fakturoval cenu za volania do mobilnej siete rôznych operátorov, za posielanie sms a za dáta v domácej sieti (MB) v časti „Voľná a bezplatná“ za 0,7694 MB a v časti „Spoplatnená“ za 32,5859 MB, spolu za 33,3554 MB v celkovej sume za všetky služby 13,19 Eur, pričom cena za poskytnutú službu dáta v domácej sieti predstavovala sumu 3,26 Eur. Súčasne touto faktúrou právny predchodca žalobcu žalovanej fakturoval aj „Náklady vymáhania - upomienka“ vo výške 4,99 Eur. Z faktúry č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.07.2019, splatnej dňa 31.07.2019 vyplýva, že právny predchodca žalovanej fakturoval cenu za poskytnuté služby volania do mobilných sietí rôznych operátorov a za sms do mobilnej siete Orange vo výške 3,54 Eur, pričom za položku označenú ako „Náklady skorého vymáhania“ fakturoval cenu 18,90 Eur, spolu touto faktúrou fakturoval cenu 22,44 Eur. Upomienkou zo dňa 12.04.2019 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na zaplata sumy 11,23 Eur titulom neuhradenej faktúry zo dňa 14.03.2019 a upomienkou zo dňa 14.05.2019 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú za zaplata dlžnej sumy vo výške 456,97 Eur titulom neuhradenej faktúry zo dňa 14.05.2019. Podaním zo dňa 04.05.2020 právny predchodca odstúpil od zmluvy o poskytovaní verejných služieb s účinnosťou od 14.05.2020 z dôvodu, že žalovaná v súlade s § 44 ods. 11 písm. b) a § 44 ods. 15 zákona elektronických komunikáciách, ako aj v súlade s ustanovením Časti III. článku 6, bodu 8. písm. b) Všeobecných podmienok pre poskytovanie verejných služieb nezaplatila ceny za poskytnuté služby ani do 45 dní po dni splatnosti. Zároveň žalovanú upozornil, že ak je napriek písomnej výzve spoločnosti právneho predchodcu žalobcu nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškani so splnením svojho peňažného záväzku, môže podľa § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu jej záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez jej súhlasu. Podaním zo dňa 21.12.2020 právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že pohľadávky vyúčtované vo faktúre č. XXXXXXXXXXXX, faktúre č. XXXXXXXXXXXX a faktúre č. XXXXXXXXXXXX vo výške 492,60 Eur spolu s príslušenstvom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi právnenm predchodcom žalobcu a žalobcom dňa 30.11.2020 postúpil na spoločnosť žalobcu.

17. Podľa § 44 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách zmluvou o poskytovaní verejných služieb sa podnik zaväzuje účastníkovi zriadiť potrebné pripojenie k verejnej sieti alebo poskytovať príslušné služby. Podnik môže vydať všeobecné podmienky a cenník, ktoré sú súčasťou zmluvy. Zmluva o poskytovaní verejných služieb je písomná; to neplatí pre predplatené služby, poskytovanie služieb prostredníctvom verejných telefónnych automatov a iných verejných prístupových bodov. Písomnú zmluvu o poskytovaní verejných služieb je možné meniť aj inou ako písomnou formou, ak sa na tom zmluvné strany dohodnú; to neplatí pre záväzky účastníka, ktoré podľa Občianskeho zákonníka možno dojednať len v písomnej forme.

18. Podľa § 43 ods. 1 písm.) zákona o elektronických komunikáciách podnik má právo na úhradu za poskytnutú verejnú službu.

19. Podľa § 43 ods. 12 písm. a) a b) zákona o elektronických komunikáciách účastník je povinný
a) používať verejnú službu v súlade s týmto zákonom a so zmluvou o poskytovaní verejných služieb,
b) platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry.

20. Podľa § 45 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách podnik v reklamačnom poriadku upravi najmä

- a) podrobnosti o práve účastníka na reklamáciu,
- b) spôsob uplatňovania reklamácie a spôsob jej vybavenia,
- c) lehotu na podanie reklamácie a lehotu na jej vybavenie,
- d) spôsob uplatnenia práva účastníka podľa § 43 ods. 10 písm. b).

21. Podľa § 45 ods. 2 zákona o elektronických komunikáciách právo na reklamáciu nemožno v reklamačnom poriadku obmedziť, ak bolo uplatnené v lehote určenej v reklamačnom poriadku; táto lehota nesmie byť kratšia ako 30 dní odo dňa doručenia faktúry, ktorej správnosť je predmetom reklamácie alebo zistenia závady poskytnutej verejnej služby alebo zariadenia. Podnik je povinný písomne oznámiť účastníkovi výsledok prešetrenia jeho reklamácie v lehote, ktorá nesmie byť dlhšia ako 30 dní od doručenia reklamácie, inak sa reklamácia považuje za uznanú. V zložitých prípadoch môže podnik túto lehotu predĺžiť, najviac však o 30 dní; podnik je povinný o predĺžení písomne informovať účastníka pred uplynutím pôvodnej 30 dňovej lehoty s uvedením dôvodov. Lehota je zachovaná, ak podnik odošle svoje oznámenie účastníkovi najneskôr v posledný deň lehoty.

22. Podľa § 45 ods. 3 zákona o elektronických komunikáciách reklamácia vo veci prešetrenia faktúry nemá odkladný účinok na zaplatenie sumy za poskytnuté verejné služby. Ak suma presiahne trojnásobok priemerného rozsahu využívania verejnej služby za predchádzajúcich šesť mesiacov, je podnik povinný umožniť účastníkovi odklad zaplatenia časti sumy presahujúcej sumu za priemerný mesačný rozsah využívania verejnej služby počas predchádzajúcich šesť mesiacov, a to najneskôr do skončenia prešetrovania telekomunikačného zariadenia alebo umožniť účastníkovi zaplatenie časti sumy presahujúcej trojnásobok priemerného rozsahu využívania v najmenej troch mesačných splátkach. Ak je využívanie verejnej služby kratšie ako šesť mesiacov, ale dlhšie ako jeden mesiac, vypočíta sa priemerný rozsah využívania verejnej služby za celé obdobie využívania verejnej služby.

23. Podľa § 45 ods. 4 zákona o elektronických komunikáciách ak sa na základe reklamácie zistí vada na telekomunikačnom zariadení, ktorá sa mohla prejaviť v neprospech účastníka, ale rozsah poskytnutej verejnej služby ani cenu za jej poskytnutie nemožno preukázateľne zistiť, účastník zaplatí cenu zodpovedajúcu cene za priemerný mesačný rozsah využívania verejnej služby za predchádzajúcich šesť mesiacov. Ak je využívanie verejnej služby kratšie ako šesť mesiacov, ale dlhšie ako jeden mesiac, vypočíta sa priemerný rozsah využívania verejnej služby za celé obdobie využívania služby.

24. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola dňa 10.08.2018 uzatvorená zmluva o poskytovaní verejných služieb, na základe ktorej právny predchodca žalovanej poskytoval služby, za ktoré sa žalovaná zaviazala zaplatiť. Vzhľadom na to, že právny predchodca žalobcu si povinnosť vyplývajúcu z uvedenej zmluvy splnil, žalovanej faktúrou č. XX.XX.XXXX zo dňa 15.05.2019 vyfakturoval cenu za poskytnuté služby za obdobie od 15.04.2019 do 14.05.2019, faktúrou č. XX.XX.XXXX zo dňa 15.06.2019 vyfakturoval cenu za poskytnuté služby za obdobie od 15.05.2019 do 14.06.2019, v rámci ktorých bola

žalovanej fakturovaná aj cena za poskytnutie dát v mobilnej sieti. Zároveň zo spisu bolo preukázané, že žalovaná s právnym predchodcom dňa 24.05.2019 uzavrela dohodu o zmene služby, ktorej predmetom bolo blokovanie prístupu na internet. Z uvedeného teda vyplýva, že dohoda o zmene služby, ktorej predmetom bolo blokovanie prístupu na internet u žalovanej bola uzavretá až po tom, ako boli uvedené faktúry vystavené za predchádzajúce obdobie, a preto súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že právny predchodca žalobcu mal možnosť žalovanej fakturovať aj tieto služby, nakoľko v tom čase žalovaná službu blokovania prístupu na internet nemala blokovánú.

25. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná v predmetnej veci neuniesla dôkazné bremeno ohľadne reklamačného konania podľa § 45 zákona o elektronických komunikáciách, nakoľko dôveryhodným spôsobom nepreukázala, že využila svoje právo na reklamáciu ohľadne ňou tvrdenej závady poskytnutej verejnej služby, resp. zariadenia, prostredníctvom ktorého mala byť služba poskytovaná. Odvolací súd sa tiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že z predložených faktúr žalobcom bol preukázaný rozsah preukázaných služieb poskytnutých právnym predchodcom žalobcu žalovanej a že z tohto dôvodu nebolo potrebné doplniť dokazovanie podľa návrhu žalovanej, a to aby žalobca preukázal kedy presne a akým spôsobom mala žalovaná využívať dátové služby vrátane vymedzenia IP adresy, z ktorej a na ktorú boli tieto služby využívané. Odvolací súd uvádza, že je na úvahe súdu, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nie, pričom žalovanou navrhnuté dokazovanie by nemalo vplyv na povinnosť zaplatať cenu za poskytnuté služby, nakoľko podľa § 45 ods. 3 zákona o elektronických komunikáciách reklamácia vo veci prešetrovania faktúry nemá odkladný účinok na zaplatať sumy za poskytnuté verejné služby. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku v predmetnom konaní v súlade so zákonom o elektronických komunikáciách.

26. Odvolací súd ďalej nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovanej, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal jej obranou. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal so zisteným skutkovým stavom, ktorý správne právne posúdil a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil tak, aby bolo presvedčivé a dáva odpovede na všetky relevantné otázky vznesené stranami sporu v konaní. To znamená, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal aj námietkami žalovanej vznesenými v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj dostatočným, presvedčivým spôsobom odôvodnil, z akého dôvodu nevykonával žalovanou navrhované dokazovanie.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Vzhľadom na to, že odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v predmetnej veci správne rozhodol, keď žalobe v časti o zaplatať sumy 473,70 Eur s príslušenstvom vyhovel a v prevyšujúcej časti o zaplatať sumy 18,90 Eur žalobu zamietol odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP a nakoľko žalobca bol v konaní neúspešný len v nepatrnej časti, priznal mu nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

29. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe správne zisteného skutkového základu predmetnú vec správne právne posúdil, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti prvej a tretej výrokovej veci podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

31. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).